

Arrest

nr. 141 820 van 25 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 11 februari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 maart 2015.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat S. MICHOLT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft zij evenmin nieuwe documenten of

bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk de problemen met de lokale Indische bevolking omwille van een grondconflict.

Verzoeksters vorige asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 127 598 van 29 juli 2014 omdat zij niet vertrokken is uit India, haar land van gewoonlijk verblijf, uit nood aan bescherming noch omdat zij niet terug kan omwille van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of omwille van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ter ondersteuning van haar tweede asielaanvraag legt verzoekster twee foto's neer die aantonen dat zij naar de Indiase ambassade is geweest, een brief afkomstig van D.B. d.d. 5 mei 2014, en twee bevestigingsbrieven van het welfare office d.d. 3 juli 2014 en 3 september 2014.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. In het met kracht van gewijsde bekleedde arrest nr. 127 598 van 29 juli 2014 werd omtrent verzoeksters voorgehouden nationaliteit het volgende geoordeeld: "(...) 2.5. Voorop kan gesteld worden dat er geen betwisting bestaat over verzoeksters identiteit zoals deze ook blijkt uit de Indiase documenten. Verzoekster is geboren in India in Orissa op 2 maart 1981 en heeft tot aan haar vertrek in India gewoond. Verzoekster bezat een Registration Certificate (RC) uitgereikt in 1999 en telkens verlengd tot in 2013.

2.6. De Raad benadrukt dat niettegenstaande hij geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit van de verzoekende partij te bepalen noch of zij er meerdere heeft dan wel of zij staatloze is, het wel tot zijn bevoegdheid behoort om, op basis van de door verzoekende partij verstrekte verklaringen en

documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien staatloos, van gewoonlijk verblijf. Hierbij is het de verantwoordelijkheid van de asielzoeker om zijn beweerde identiteit, nationaliteit en land van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, indien ernstige juridische en materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door andere concrete en objectieve stukken en landeninformatie.

2.7. Anders dan de commissaris-generaal concludeert, kan uit de gegevens van het administratief dossier en de processtukken niet blijken dat verzoekende partij de Chinese nationaliteit heeft. Verzoekster legt geen documenten voor waaruit kan blijken dat zij of haar ouders (grootouders) bekend zijn bij de Chinese autoriteiten, noch dat zij stappen hebben ondernomen om de Chinese nationaliteit te verwerven. Aldus wordt evenmin aangetoond dat verzoekende partij de Chinese nationaliteit zou (kunnen) hebben op basis van haar in Tibetaans China geboren ouders nu deze in 1959 door hun vertrek naar India net de legitimiteit van de Chinese autoriteiten weigerden te erkennen en hun Tibetaanse nationaliteit niet wilden opgeven (zie informatie bij het administratief dossier). Integendeel de ouders van verzoekende partij hebben in India de autoriteit van de Dalai Lama herbevestigd door zich bij de Tibetaanse overheid in ballingschap te registreren als van Tibetaanse nationaliteit. Verzoekster voegt een kopie van een RC van haar moeder toe, waaruit blijkt dat zij een Tibetaanse "refugee" is en in 1958 naar India is gekomen. Verzoekster verklaart inzake de vlucht van haar ouders naar India "ze zijn vertrokken, de reden, ze zeiden dat de Chinezen hen kwamen vermoorden. Dus ze vluchten uit Tibet" (gehoor p; 2). Ook verzoekende partij is geregistreerd bij de Tibetaanse overheid in ballingschap. Zij bezit een Indiase Registration Certificate (RC), waarin staat dat zij de Tibetaanse nationaliteit bezit. Tibet geniet echter geen internationale erkenning. Verzoekster is aldus geboren buiten China uit ouders die niet in China geregistreerd stonden en geen documenten bezitten van de Chinese Volksrepubliek. Er worden ook ter terechtzitting geen elementen aangebracht die de bewering kunnen ondersteunen in de bestreden beslissing dat een juridische band bestaat tussen verzoekende partij en de Volksrepubliek China. De asielaanvraag dient dan ook niet te worden beoordeeld ten opzichte van de Volksrepubliek China. Verzoekende partij verklaart ook niet de Indiase nationaliteit te bezitten, wat inderdaad kan blijken uit de door haar neergelegde Indiase identiteitsdocumenten. India is voor verzoekende partij niet het eerste land van asiel, maar het land van gewoonlijk verblijf waar zij geboren is en als (klein)kind van Tibetaanse bannelingen steeds legaal heeft verbleven met een verblijfstitel of Registration Certificate die dit bevestigt (zie RC "Refugee"). Ter terechtzitting wordt dan ook gesteld dat verzoekende partij geen nationaliteit heeft aangetoond noch hebben de beide partijen aangetoond dat verzoekster (de jure) de Chinese nationaliteit zou bezitten. De toepassing van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet is aldus niet ter zake dienend. Zoals ter terechtzitting ook gesteld wordt, is het aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij India verlaten heeft omwille van een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Het is ook aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij niet naar India terug kan.(...)"

De opmerkingen van verzoekster inzake artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, worden in casu dan ook niet nuttig aangevoerd. Er is dan evenmin enige reden tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

In het arrest van de Raad nr. 127 598 van 29 juli 2014 werd reeds geoordeeld dat verzoekster haar Chinese nationaliteit niet aantoon, noch aannemelijk maakt, en zij toont evenmin een gegronde vrees voor vervolging aan ten aanzien van India, haar land van gewoonlijk verblijf. Het is de taak van de verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad stelt vast dat de door verzoekster bijgebrachte documenten niet van die aard zijn dat zij op zekere wijze aantonen dat 's Raads arrest nr. 127 598 van 29 juli 2014 anders zou zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegen. De twee foto's en de brief van D.B. d.d. 5 mei 2014 tonen slechts aan dat verzoekster zich naar de ambassade van India heeft begeven, deze tonen niet aan dat zij niet in het bezit kan zijn van haar IC. De bevestigingsbrief van het welfare office d.d. 3 juli 2014 toont de door verzoeksters aangevoerde problemen aan in India, dewelke in casu niet betwist worden, doch die, zoals in voormeld arrest werd geoordeeld, niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Het tweede document van het welfare office toont slechts aan dat zij niet de Indiase nationaliteit bezit, wat evenmin betwist wordt, en dat zij geen adhar card heeft. Dit document toont echter niet aan dat zij niet kan terugkeren naar India. Wat de adhar card betreft, blijkt bovendien uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier dat deze

gemakkelijk te verkrijgen is en dat ook Tibetanen in India recht hebben op deze kaart (zie COI Focus, "China India - De Tibetaanse gemeenschap in India", 26 juni 2014, 17). Uit niets blijkt dat zij geen adhar card zou kunnen krijgen, noch brengt verzoekster informatie bij die het tegendeel bewijst.

De in haar verzoekschrift ontwikkelde argumentatie toont evenmin aan dat verzoekster niet naar India kan terugkeren. Uit de vaststelling dat haar RC vervallen is, kan immers niet besloten worden dat zij in India geen verblijfsrecht meer heeft. Zo blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier dat ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw kunnen opeisen en een RC bekomen. In de mate verzoekster voorhoudt dat dergelijke verlenging volledig afhangt van de goodwill van de Indiase autoriteiten en verwijst naar informatie waaruit blijkt dat het erg moeilijk is om een vernieuwing van de RC te bemachtigen als deze al ettelijke jaren vervallen is, is het belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (Information Pertaining Tibetan Nationals) correct worden toegepast en dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de "long term staying Tibetans" in de praktijk "gemakkelijk" verloopt (zie COI Focus, "China India - De Tibetaanse gemeenschap in India"). Ook staat op de website van de Bureau of Immigration momenteel ook concrete instructies voor wie "te laat" is om zijn RC te vernieuwen en voor wie uit het buitenland terugkomt (zie COI Focus, "China India - De Tibetaanse gemeenschap in India", 11-12). Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en waar verzoekster er terecht op wijst dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies ("Information Pertaining Tibetan Nationals"). Dat dit beleid afhankelijk is van de zittende regering, is een bewering die strijdig is zowel met de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier als met verzoeksters eigen verklaringen en de voorbijge realiteit. Immers de Dalai Lama heeft zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizenden volgers sedert midden vorige eeuw gevestigd in India. Verzoekster toont evenmin aan waarom er thans na meer dan een halve eeuw veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en een langere geldigheid krijgen.

Waar verzoekster volhoudt niet meer over een IC te beschikken, dient te worden verwezen naar wat de Raad in zijn arrest nr. 127 598 van 29 juli 2014 hieromtrent heeft geoordeeld: "Waar verzoekster nog beweert dat ze niet kan terugkeren naar India wordt dit geenszins aangetoond. Vooreerst kan erop gewezen worden dat verzoekster vrijwillig en zonder enige dwang of noodzaak is vertrokken uit India. Ze heeft haar echtgenoot die legaal in het land verblijft, achtergelaten. Er kan ook niet worden ingezien waarom verzoekster niet kan terugkeren naar India. Verzoekster verklaarde op de DVZ dat zij 1.200.000 roepies betaalde en met een vals paspoort naar Frankrijk kwam (verklaring DVZ 32). Aan het begin van het gehoor verontschuldigt verzoekster zich en verklaart ze dat ze met haar eigen IC met het vliegtuig vanuit Delhi via Rusland naar Polen is gekomen en dan de trein naar België heeft genomen (gehoor p. 2, p. 18). Verzoekster is niet ernstig waar zij meent dat haar tegenstrijdige verklaringen een overtollig motief vormen. Indien verzoekster thans zelf heeft aangegeven gelogen te hebben, dan neemt dit niet weg dat zij initieel tekort is geschoten in haar medewerkingsplicht, wat wel degelijk afbreuk doet aan haar algemene geloofwaardigheid, deze van haar reisweg en –documenten en de bewering geen IC te kunnen voorleggen dat ze reeds in Polen aan de smokkelaar heeft afgegeven. Verzoekster zou evenmin een fotokopie van haar IC hebben, noch heeft ze het verlies ervan gemeld of een duplicaat aangevraagd (gehoor p. 12). Daar waar het verzoekschrift nog aanvoert dat verzoekster een deel van het traject heeft afgelegd met een vals document, kan dit geenszins blijken uit verzoeksters verklaringen zodat dit een loutere post-factum bewering is die opnieuw een andere versie van haar reis betreft. Evenmin ziet de Raad in waarom het visum niet in de IC maar op een extra papier zou zijn aangebracht, noch kan uit verzoeksters verklaringen blijken dat dit wel degelijk een visum betrof ("maar hij was altijd gehaast en ik kon het niet zien", "om de waarheid te vertellen, ik zag de inhoud niet. Zag enkel de foto en de sterren", gehoor p. 19). Hoe dan ook, verzoekster heeft zelf haar IC aangevraagd en is legaal met haar IC naar Europa gereisd (gehoor p. 19). Er kan niet aangenomen worden dat een gestudeerde vrouw niet weet of ze voor de ambassade visumpapieren heeft ingevuld, wat haar wel degelijk kan worden aangerekend. 2.16. Verzoekster toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken. Verzoekster kan bezwaarlijk stellen in het verzoekschrift dat de bestreden beslissing op dit punt louter speculeert nu ze zelf vrijwillig nalaat alle elementen aan te brengen om haar beweringen te ondersteunen en voorts onvolledige, incoherente verklaringen aflegt. Bovendien kan de Raad niet inzien waarom verzoekster überhaupt een smokkelaar zou inschakelen en 1.200.000 roepies betalen indien zij legaal met haar eigen IC heeft gereisd. Ten slotte verklaarde verzoekster dat de smokkelaar zei "als je IC terug wil, dan

moet je extra geld betalen" (gehoor p. 3), zodat verzoekster alleszins in de mogelijkheid is om haar IC terug te krijgen, desgevallend mits het beweerdelijk betalen van 10 000 of 20 000 roepies (gehoor p. 11). Voor zover verzoekster inderdaad haar geldige IC heeft vernietigd of weggedaan -wat niet is aangetoond en bovendien bedrieglijk handelen inhoudt- kan evenmin overtuigen dat zij onmogelijk een nieuw document of een duplicaat kan krijgen. Integendeel uit de informatie gevoegd bij het administratief dossier blijkt dat de CTA in India de Tibetanen daadwerkelijk bijstaan bij het verkrijgen van reis- en verblijfsdocumenten en de Indiase autoriteiten jaarlijks 5000 nieuwe IC's uitreiken ("CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India"). Verzoekster toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken."

In zoverre verzoekster artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu> RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Verzoekster verwijst ter zake naar informatie aangaande de algemene veiligheidssituatie voor Tibetanen in India, doch slaagt er niet in deze informatie op zich te betrekken. Het verwijzen naar algemene informatie op zich volstaat niet om het hoger beschreven risico aan te tonen. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond. Gelet op de gedane vaststellingen in 's Raads arrest nr. 127 598 van 29 juli 2014 slaagt verzoekster daar niet in.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 26 februari 2015, voert verzoekende partij aan dat zij het niet eens kan zijn met de beschikking en de bestreden beslissing omdat zij met haar nieuwe elementen heeft kunnen aantonen

dat zij niet zomaar administratieve stappen kan ondernemen om een IC te bekomen nu zij geen succes kende bij de Indiase ambassade. Verzoekende partij preciseert dat zij door de Indiase autoriteiten zelf wordt verhinderd in het bekomen van een IC en derhalve haar terugkeer naar India en dit dan ook in tegenspraak is met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoekende partij is ook van oordeel dat de bestreden beslissing het concept van eerste land van asiel niet correct toepast aangezien de Raad nog steeds van oordeel is dat de Chinese nationaliteit niet werd aangetoond.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen niet verder komt dan het volharden in haar asielrelaas en het herhalen van de in haar verzoekschrift aangevoerde argumentatie, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert. Met dergelijk verweer gaat verzoekende partij dan ook in het geheel niet in op voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

Wat betreft de opmerking van verzoekende partij dat de bestreden beslissing het concept van eerste land van asiel niet correct toepast aangezien de Raad nog steeds van oordeel is dat de Chinese nationaliteit niet werd aangetoond, dient vooreerst te worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, dit wil zeggen dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekende partij daarop.

's Raads arrest nr. 127 598 van 29 juli 2014 naar aanleiding van verzoekende partij haar eerste asielaanvraag geniet gezag van gewijsde. *"Het gezag van gewijsde geldt als een algemeen rechtsbeginsel en is ook verbonden aan de beslissingen van administratieve rechtscolleges. Het is verbonden aan iedere eindbeslissing in de zin van een definitieve beslechting door de rechter van een bij hem aanhangig geschilpunt (...)"* (RvS arrest nr. 230.192 van 13 februari 2015)

Dit houdt in dat arrest nr. 127 598 van 29 juli 2014 voor zowel verzoekende partij als de verwerende partij bindend is en dat met name in latere beoordelingen tussen dezelfde partijen onbetwistbaar vastligt wat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omtrent de rechtsbetrekking tussen deze partijen in de uitspraak heeft beslist. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overigens, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen, hetgeen *in casu* evenwel niet het geval is (zie *supra*).

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS